

Jézus Krisztus mondja:

“Az igen legyen igen...”

Ellenben a ti beszédekben az igen legyen igen, a nem pedig nem, ami pedig túlmegy ezen, az a gonosztól van.

Mt 5,36

Igazi nyár van... tikkasztó forróság. Tulajdonképpen az évi rendes „uborkaszegzon” ideje lenne, amikor általában nem sok minden történik a politikában. Most mégis mindenki a görög pénzügyi-gazdasági-politikai tragédiáról ír, olvas nyilatkozik, teátrális komolysággal lehetetlen megoldást vizionál, amit lassan nem csak a köznép, de az újságírók is tragikomikumnak látnak. Pedig a háttérben óriási a probléma: a 21. századra „elértük”, hogy az *igeneket már nem szabad igenként kezelünk* – mást ígérnek és mást teljesítenek – s ha valaki nemet mond, azt sem kell komolyan venni, mert holnapután már lehet, hogy ugyanarra megkérdőjelezhetetlen határozottsággal igent mond...

Az élet velejárója(?), hogy beszélgetéseink során egyesek újra meg újra megesküdnének nekünk erre vagy arra, anélkül hogy szándékukban állna meg is tenni, amit ígérnek. Késérű érzés megbizonyosodni, hogy amit mondtak nekünk, az üres ígéret volt csupán... Ugyanakkor vannak helyzetek, amikor nem tudunk vagy *nem tudunk nemet mondani!* Ha ugyanis nemet mondok, haragudni fognak rám; ha pedig nem mondok nemet, én fogok haragudni magamra... Van-e kiút ebből? Van-e megoldás erre az emberi kapcsolatainkat terhelő gyakori problémára?

A legnagyobb gond, hogy igent mondani mindig könnyebb... Az igenlésben ugyanis a jobbik énünket mutatjuk (igen, megcsinálom ezt vagy azt), illetve amikor igent mond valaki a bűnre, akkor a pillanatban megszedülve azt hiszi, hogy ő a „jó fej, a belevaló”. Így történik meg aztán, hogy az ilyen ember elve-

szítve saját akaratát, nem gondolkozik a következményeken, s mindig a körülmények/mások határozzák meg az életét.

Aki a világosságban van – vagyis Isten előtt éli tudatosan a mindennapjait – az naponta gyakorolja az igen/nem-

mondás „művészetét”! A hívő ember már megértette, hogy ideje véges, s amije van, annak is ura a JÓIsten. Ezért tudja, hogy minden nem férhet bele a napjába! S tényleg... Olyan nehéz nemet mondani, ha már amúgy is túl sok mindennel foglalkozunk?

Egy rövid példa: Leggyakrabban a „vészhelyzetekben” kérjük a segítségünket, amik többnyire gyorsan megoldandó feladatokat jelentnek. Érdekes elgondolkozni azon, hogy ezek a helyzetek valaki felelőtlenségéből, olykor lustaságából és/vagy rossz tervezéséből adódtak! Akkor kinek is használunk azzal, ha mi akarjuk gyorsan megoldani a problémát? Klasszikus példa: Az Egyházra/egyházira úgy tekintenek –

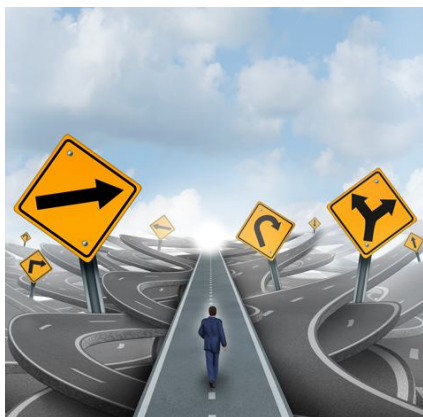
s az Egyház pedig elfogadja ezt a szerepet – hogy a hívők szolgáljni-akarásukból fakadóan úgyszólván eltakarítják azokat a szociális szemétkupacokat, amik egyértelműen a társadalmi igazságtalanságok okán halmozódtak fel! Az Egyház missziója nem ez! Az egyháznak ez csak egy munkája...

Ezért előre meg kell(ene) határozunk, hogy mire mondunk igent, s mire nemet, s ehhez következetesen ragaszkodnunk kell(ene)!

Ne vállaljunk fel többet hamis bűntudatból, vagy mert kényszerítve érezzük magunkat, esetleg csak azért, mert nélkülözhetetlennek akarjuk érezni magunkat! Idővel úgyszólván minden kiderül... Mindannyian rájövünk egyszer, hogy *csak addig voltunk nélkülözhetetlenek, amíg nem mertünk nemet mondani...*

Van, aki erre a felismerésre csak évtizedek múlva döbben rá, van, aki viszonylag hamar, s eszerint alakítja életét. Sajnos bőven akadnak olyanok is, akik a többedik próbálkozásra sem jönnek rá, hogy a megoldás az az igen/nem következtességében rejlik! Így cipelnek párkapcsolati terheket hosszú-hosszú éveken át, mire végül hivatalosan is kimondják az elválasztó ítéletet, csak közben megjárják a lelki kínok poklait, s a rendelt idő jelentős része eltelik, amit nem arra kaptak a felek, hogy kínozzák egymást és fájdalmat okozzanak, hanem arra, hogy boldogságukban kiteljesedjenek...

Ahogy az élet idővel megítéli két ember kapcsolatát, ugyanígy az élet megítéli a birodalmakét is... Katonai és/vagy pénzügyi - semmi sem örökös, s ha valami minél inkább igazságtalan, annál rövidebb ideig tart! A kérdés megmarad azonban kérdésnek: Mindeközben gyakoroljuk-e személyes életünkben az igen/nem-mondás radikális krisztusi ajánlást? Ha tudod Ki az Akivel szövetséget kötöttél, akkor a válasz, a megoldás művészien szép: mert őszinte, mert igaz...

Rövid-hírek

Július 4-én Csizmazia György és Fenyvesi Ilona testvéreink hálaadó istentisztelet keretében Isten előtt megerősítették házastársa fogadalmukat, melyet 50 évvel ezelőt tettek itt a Tatai Evangélikus Imaházban. A meghitt alkalmon az ünneplő házaspár által választott ige, 1Jn 4,12 alapján hangzott az evangélium: „Istent soha senki sem látta: ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk.”

H- Túri Klára

Teremtő élet

**Mintha minden ma végződne...
- ma a vég és ma a kezdet,
de tudom: jó véget érhet
mindenkor, ki hisz Tebenned.**

**Mintha ma végződne minden
s mind felemás véget érme -
de én tudom: ki hitt Benned,
meg is kaptam segítséged.**

**Minden mintha ma végződne
: bosszú nélkül hal; s ha éled
- mint szülő nő fájdalomából -...
újra rendre vált az Élet. -**

**Rábízom Fényedre magam,
Neked adom át önmagam:
Én személyes öröklétem:
Fenséges, ki örökre VAN.**

**Láthatatlan Nagyság az Égben,
soha engem hatalmad nem sértett:
Szent égi Szellem Lélek-létben
Egyetlen Egy, aki megértett.**

(2012. aug.)

**Idén is háromnapos
(hétfő-szerda, reggel nyolctól
délután négyig tartó)
"hittan-tábort"
szervezünk
július 13-15. között.**

Hivogatjuk elsősorban azokat a 6-14 éves gyermekeket, akik szeretnék interaktív/játékos formában jobban megismerni evangélikus egyházunk biblikus tanításait, hagyományait, hogy tudásban és élményekben gazdagodva, később felnőttként is erősítsék honi lutheránus közösségeinket. A "tábor" tervezett menetrendje szerint az általános egyház-, és liturgia-ismeret mellett idén a

Tanítás és Hitvallás

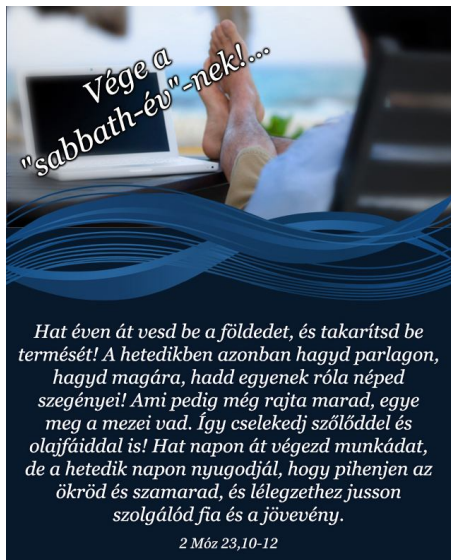
(Jézus példázatai/hasonlatai és a „Hiszekegy“)

áll a középpontban.

KÉREM MINDAZOKAT, akik tevékenyen, foglalkozások (kézműveskedés, ének-tanulás) vezetésében is részt vállalnának, keressenek engem, hogy **június végén** összeállíthassuk a "hittan-tábor" pedagógiai/foglalkozási menetrendjét. Az alkalmaknak most is Kistemplomunk biztosítja a helyet, az ebédet pedig a tavalyihoz hasonlóan hozatnánk. A résztvevők pontos listáját Sziklainé Kati testvérünk vezeti, nála lehet feliratkozni, ill. ő gyűjti össze a hozzájárulásokat is, ami a tavalyihoz hasonló, néhány-ezerforintos nagyságrendű. Isten áldása kísérelje felkészülésünket, munkánkat!

Újra „netpercesek“...

Pontosan egy évvel ezelőtt döntöttem úgy, hogy "parlagon hagyom" netbéli önkéntes szolgálatomat... Tettem ezt annak reményében, hogy sok-sok mindent újra átgondolva, majd új(?) formában (is!) a régi evangéliumot "megszólaltathassam".

Hat éven át vesd be a földedet, és takarítsd be termését! A hetedikben azonban hagyd parlagon, hagyd magára, hadd egyenek róla néped szegényei! Ami pedig még rajta marad, egye meg a mezei vad. Így cselekedj szőlődél és olajfáiddal is! Hat napon át végezd munkádat, de a hetedik napon nyugodjál, hogy pihenjen az ökröd és szamarad, és lélegzethez jusson szolgálód fia és a jövevény.

2 Móz 23,10-12

Érthetőbbé tenni az ige üzenetét magam és mások számára a mai elmódernült világban ugyanolyan kihívás, mint lelkész-elődeim számára volt az elmúlt évszázadokban, ugyanakkor élhető, s a gyakorlati hitéletet a hétköznapiakban adni már lényegesen bonyolultabb. A keresztyén frázisokat pufogtató, nemegyszer szélsőséget is súroló mondatokat hangoztatni a szószéken, vagy ezeknek itt a virtuális világban teret adni, végzetes hiba... Krisztus Egyházát – jelen helyzetében, s emberileg nézve jövőjében méginkább – úgyis elég sok gond terheli, ergo: minek ezt még tetézni a személyes igemagyarázói inkompetenciával?

Így aztán marad egy keskeny ösvény – mely mindig a hit személyes, sorsunkba-rendelt göröngyös útja. Ezen járni senki számára nem egyszerű életforma, de aki Krisztus-követését még tanítói felelősséggel is nehezíti, azt több feladat terheli. Ezért jóelőre szeretném jelezni, hogy mindenki a szeretet-, és a

józan ész-adta lehetőségekkel élve, naponta vizsgálja meg mindazon tanításokat, ajánlásokat, melyeket hall vagy olvas – akár tőlem vagy mástól! (Ha az ÉLET-hez nem kellene se szeretet, se józanság, akkor Isten ezeket bizonyosan nem is adta volna segítségül!...)

A hit változik, s a JóIsten kegyelméből napról napra növekedik, ezzel megemelve életminőségünket. A hit mindig kapcsolati gazdagságot jelent a hívó ember számára, mely kiváltságot félredobni balgaság lenne. Így igyekszem a jövőben is gazdagodni az Ige által, hogy – amennyire tőlem telik, s amennyire nekem adatott –, reménységem szerint gazdagíthassak, tanulásra és a hit útján való járásra inspirálhassak nem csak másokat, magamat is. A támogató visszajelzéseket tegye gyümölcsözővé az ÚRIsten, s az egymást hordozó imádságainkat pedig formálja áldássá mindannyiunk életében!

Alkalmainkra mindenkit szeretettel várunk.
Jöjünk, s hívogassunk másokat is!
Erős vár a mi Istenünk!”

Janos Oláh

A Tanárnő...

A Vaszary Általános Iskola élő legendájával, „Inci néni“-vel, (András Mihályné Pajor Irénnel) ülttem le beszélgetni – nem először... hiszen egy pedagógus-életének gazdagságából néhány élményt már a Lutherrózsa olvasóinak is felvillantottunk újságunk 2008. évi Húsvéti számában. Mivel honi egyházunkban is a 2015 -ös esztendő a „Reformáció és oktatás” éve, ennek okán újra felidéztük a régmúltat...

Az embert alapvetően meghatározza, hogy mit választ magának hivatásul. De hogyan dönt el, hogy Inci néni tanítani akart?

Köszönöm a kérdést és a lehetőséget, hogy szólhatok a legszebb hivatásról! Mindenki valamilyen céllal jön erre a világra, s szerencsésnek mondhatom magam, hogy ez a „miért is?“ nálam ez hamar kiderült...

Eszmélődésem óta csodáltam Édesapám Vitéz Pajor Gyula (ő egyetemet végzett gazdasági szakember volt) mintagazdaságát, s ebben már óvodás koromtól gyakran rendeztettem, tanítottam a tyúkokat, aztán a babáimat, később pedig iskolásat játszottam a barátaimmal. Nagyon élveztem mindig azt, hogy tudást adhatok át másoknak. Édesanyám ugyan tanítónő volt, de nem dolgozott a hivatásában, teljes mértékben a családjának élt.

Vallásos családból származom. Alsó tagozatban 4 évet jártam katolikus iskolába, majd 4 évet polgári iskolába, ahol igen magasak voltak a követelmények, már német nyelvet is tanultunk. Mindez még Gyomán volt, ahonnan Szarvasra kerültem egy négyéves evangélikus líceumba, ahol tanítói diplomát szereztem, s evangélikus kántor is lettem. Ezt követte a Szegedi Egyetem, ahol jelesre végeztem a földrajz-biológia szakot, de éreztem, hogy biológiát kémia nélkül

tanítani nem lehet, így elvégeztem a kémia szakot is.

Tanulni és tanítani...

Igen, nekem ez volt, ez lett az életem célja, a sorsom, hogy én végletekig ezt csinálhattam és csináltam –, és hála Istennek sikerült 53 éven keresztül hivatásomnak élni.

S most testben megöregedve olyan nagyon-nagyon nagy örömöm van, ha bárhova megyek az ország területén és

találkozom régi tanítványaimmal, mosolyogva megismernek és szeretettel köszöntenek. Pedig ők is már 60-65 évesek már 50 éves találkozójuk is volt, de még most is a mondataimat megismétlik, idézik, tovább adják.

Ez a megerősítő válasz arra, ami ars poétikám volt az egész életemen át, hogy adni, adni, adni, ez a legcsodálatosabb dolog a Földön...

Nagyon szép, hitvallásszerű mondatok ezek. A tanárnak, a tanítónak mindig is az a feladata, hogy segítse az egyént a közösségbe való beilleszkedésben. Azért az elmúlt jó ötven esztendő nem volt mentes nehézségektől sem...

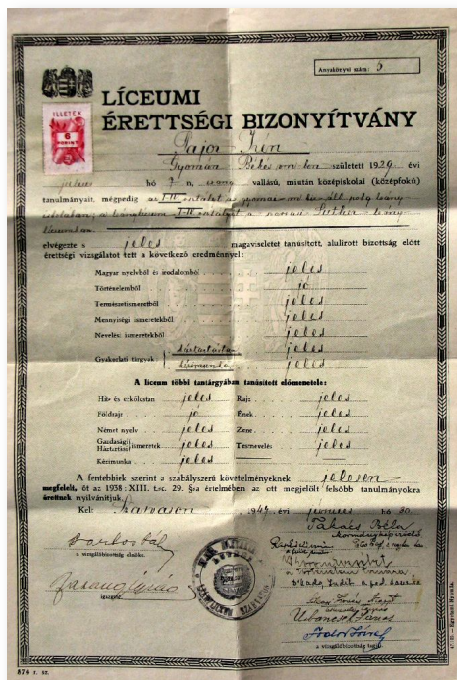
Valóban, s több mint fél évszázad nagy idő, még egy nemzet történelmében is, különösen országunk változásokkal teli történelmében, s ebben az emberalakító, formáló tevékenység vállalása óriási szerep és felelősség!

Az emberségre való nevelés számomra rendkívül izgalmas és örök feladat. Ugyanis ez az én fél évszázadom alatt sem tisztázódott, hogy ez kinek a feladata. Nagyon komoly szakemberekkel voltak vitáink, hogy mi az iskola célja és feladata 6 éves kortól 24 éves korig? Tudományt átadni, oktatni, tanítani avagy ennek a terhére még jellemformálást is, tehát a nevelés is felvállalni?

A kettő számomra elválaszthatatlan. Nem merem azt mondani – annak ellenére, hogy hiszem és vallom, hogy a nevelés, a jellemformálás a család feladata – mégis azt mondom, nem egészen, hanem talán az iskoláé még fontosabb és főleg a tanító és a tanár személyisége a döntő.

Amikor mi belépünk az osztályba a 30-35 kis gyerek vagy nagy gyerek közé, ők így néznek bennünket mikroszkóppal nagyítva: hogy mozgunk, mi van rajtunk, milyen a frizuránk, hogy beszélünk, hogy szólunk, mire mit válaszolunk. Tehát egy tanárnak, egy tanítónak nemcsak tudatosan kell nevelni a rábízott gyereket, hanem az egész életmódjával, a megjelenésével, az öltözködésével, a stílusával, az életszemléletével, a gondolataival már nevel és jellemet formál.

Voltak olyan idők is, amikor „pártunk és kormányunk“ igencsak igyekezett meghatározni mindent... Volt is egy 1956! Amiért fiatal lelkes tanárként Inci néni férje „elharangozta a kommunizmust“ a kondorosi evangélikus templomban, ezért a „súlyos tettért majdnem az életével fizett...

Így igaz... A mi korosztályunk az a korosztály, amely a magyar történelem legnehezebb időszakában gázolt át. Gyönyörű gyerekkor után a '28, '30, '32-es években, majd Erdély, Felvidék, Délvidék visszacsatolása, Horthy kormányzása, pláne ha a családi háttér is olyan volt... Apám Horthynak volt a vitéze, anyám ugye tanítónő volt, a családomban pap, tanár, tanító, katonatiszt is volt...

Azután jött a '45-ös Szovjet „felszabadítási” láz, előtte a német megszállás... Hát ez aztán kiütötte az ember szépbe és jóba vetett hitét – mind a kettő. Bár a németek csodálatos fegyelmezettséggel ritmusra énekelve mentek, de mégse lopták a szívünkbe magukat egészen. Gondoljunk csak az übermensch-elméletükre, hogy csak ők és senki más. Utána jöttek a szovjet tankok, s ezt követte a Rákosi-rendszer. Eredménye '56, amiben a férjemmel együtt fiatal, lelkes emberekként erősen részt vettünk.

Ennek következményeként a férjem barátját fel is akasztották, a férjemet „csak” 18 napra elvitték – *utána pedig 5 évre számúztak bennünket Bucsára.* Aki nem élték át ezt a korszakot, amit a korosztályom, azok nem nagyon tudják, hogy mi volt a magyar történelem ekkor...

56 után úgy tanítottunk, hogy a diplománkkal játszottunk, ha templomba mentünk, templomban esküdött valaki, templomban kereszteltette a gyerekét vagy urambocsá' a földrajzi neveket magyar nyelven tanította, s Kolozsvárnak, Nagyváradnak, Szabadkának, Újvidéknek, Komáromnak, Rozsnyónak, Kassának nevezte az elcsatolt területek városait.

Mi – Bucsá után is(!) – minden elcsatolt magyar várost magyar néven tanítottunk és hál' Istennek semmi bajunk nem lett. Tehát mi így éltük át ezt a korszakot, átszöve a legszomorúbb „követeléssel” – hogy Istenbe vetett hitünket is el akarták venni tőlünk.

Egy momentum: 56 decemberében úgy döntöttünk, itthagyjuk szeretett hazánkat. Térdig érő hóban várakozva a teherautóra, az utolsó pillanatban mégis úgy döntöttünk: maradunk. 1957 nyarán Bucsára számúztak minket. Ez volt akkor Magyarország „Szibériája”... Boldogok voltunk, mert életben hagytak minket, s ott taníthattunk. Bucsá-telep azóta sokat fejlődött, a 2006-ban megjelent reprezentatív „Bucsá” c. könyv is erről szól. Öt év múlva Bucsá község vezetőinek javaslatára feloldották száműzetésünket, ottani nevelő munkánkat „jónak” minősítették, s hivatalos rehabilitáció után áthelyeztek minket egy leánynevelő otthonba.

Ez hol volt?

Déaványán, Békés megyében. Negyven, családból „kidobott” állami gondozásra szorult kislányt kaptunk, napi 24 órás szolgálattal. Ezeknél a szerencsétlen sorsú gyermekeknél nekünk kellett helyettesíteni a családot, s közben tanítani-nevelni kellett őket. Ez nagyon nagy, de szép feladat volt. Ott éltünk velük együtt, az év mind a 365 napján. Együtt töltöttük a karácsonyt és a húsvétot, s minden vasárnapot... Három évig végeztük ezt az emberformáló csodálatos munkát.

A munkánk anyagi elismerése olyan volt, hogy meg tudtuk alapozni végleges letelepedési helyünkön otthonunk létrehozását. Álmaink megvalósulásának helyéül Tatát választottuk, mint kis hazánk egyik legszebb kis városát. Hihetetlen örömmel vásároltuk meg jelenlegi otthonunk helyét, amit mind a mai napig Istenünk ajándékának tekintünk: egyházunk, imaházunk szomszédságában!

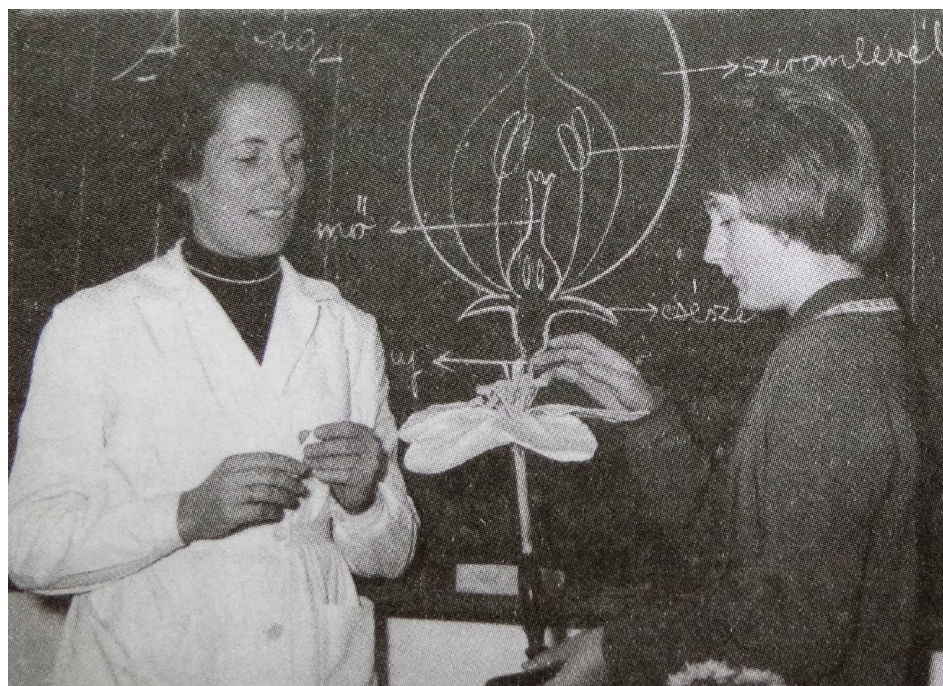
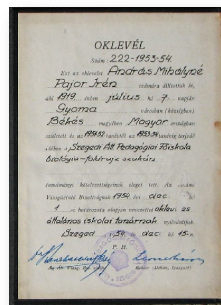
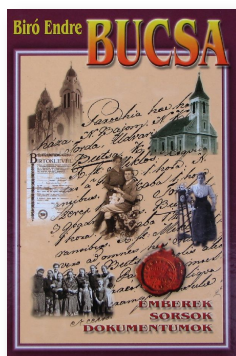
1964-ben saját kérésünkre, felettseink Tatára helyeztek minket, s így a tatai Vaszary János Általános Iskolában folytathattuk nagy örömmel pedagógiai tevékenységünket. Tatai tanári munkánkat rengeteg tervvel, lelkesen kezdtük, s ez a lelkesedés mindvégig megmaradt. Azért beszélek többesszámban, mert ezt az utat nem egyedül, hanem a férjemmel és gyermekemmel jártam végig. Új iskolámban – örömemre – több feladatot kaptam. Választott szakomat taníthattam, osztályfőnök voltam és három iskolatípusban végezhettem oktató-nevelő munkát: általános iskola felső tagozat, szakmunkásképző iskola és felnőtt oktatás.

Ebben a nagyszerű iskolában élhettem igazán hivatásomnak. Kiváló munkatársak, pozitív, előnyös családi környezetből származó gyermek-anyag segítségével 19 évig aktívan, nyugdíjazásom után még 18 évig élvezhettem választott hivatásom minden szépségét! Jelenlegi életkoromnak a felét a Vaszary Iskola falai között kedves tanítványaimmal töltöttem, s úgy éltem mindennapjaimat – úgy érzem – ahogyan egy „tanítónak” élnie kell...

Mert tudatosan kell élnie...

Igen, mert kirakatban van. Nyitott ablak az élete, amibe mindenki belát, hogyan él, mit csinál... kötelességünk tehát példát adni.

Az elmúlt sok-sok év alatt munkámat úgy igyekeztem végezni, hogy eleget tegyek az élem állított követelményeknek, és a várt eredményeket hozzam. Megpróbáltam mindennapjaimat is úgy élni,

ahogy azt tanítványaimnak tudatosán, a katedráról oktattam. Örömmel veszem tudomásul, hogy kedves növendékeim magasan túlnőtték mesterüket. Neves költők, orvosok, mérnökök, festőművészek, kézművesek, sportolók lettek. De van köztük nyelvész, ázsia-kutató, műfordító, s még sorolhatnám...

A tanítás-nevelés folyamatos küzdelem, amibe idővel nagyon sokan belefáradnak. Inci néninek mi adta az erőt ehhez a küzdéshez?

Nehéz a válaszom, de talán a titok az életszemléletem, a istenes világlátásom, ami úgy szól, hogy öröm és szeretet és napsugár minden áron, mindenütt.

Talán az volt az az erő, hogy nem tudom elviselni a butaságot, pláne ha az „tudatosan megjárt butaság”. Nem tudom elviselni a teremtettség elleni tetteket. Nem tudom elviselni azt, hogy valaki a teremtettség három csodálatos „terméke” ellen tesz valamit: az emberek ellen, legyen az bármi, betörés, lopás, önpusztítás cigaretta, alkohol, drog. Egyszerűen nem tudom elviselni, hogy árt önmagának, vagy árt a másik embernek, megmagyarázhatatlanul.

De azt sem tudom elviselni, ha valaki egy cicába vagy egy kutyába belerúg. De ugyanúgy nem tudom elviselni, hogy vágják az erdőinket és a gyors haszonért mindent feláldoznak. Semmiféle ártalmas dolgot nem tudok elfogadni. Ez adódik belőlem. A szegénységet jobban elfogadom. Az indokolt szegénységet, mert a lustaságból kialakultat azt már nem. Éppen úgy elítélem a mértéktelen gazdagságot, hogy már ennyi milliárdja van de még, még, még...

Mi adhat még okot a reménységre, amikor az ember többnyire csak a reménytelenséget tapasztalja.

Az, hogy a JőIstenbe kapaszkodhatunk, de belekapaszkodhatunk azokba a bölcseségekbe, útmutatásokba, amit Pál apostol a

szeretet himnuszában leír: a hit-remény-szeretet hármassában. Legyen hitünk abban, hogy Istenünk erőt ad nekünk utódaink olyanná nevelésében, hogy biztos szép jövő várjon ránk... Reménykedjünk abban, hogy az isteni szeretet megmenti a világra csodálkozó értékes ifjúságot, s felnyitja sok-sok embernek a szemét, hogy ez így nem mehet tovább...

A „tovább”, a reményteljes jövő csak az Istennel együtt lehetséges. Ha emberileg sokminden lehetetlennek is tűnik, Isten számára minden lehetséges. Ez reménységünk alapja, s az elérhető jobb, igazságosabb jövő záloga. A számos elismeréshez a Lutherrózsa olvasói nevében is gratulálok – köszönöm a beszélgetést!

A reformáció 500. évfordulójára

való készülés jegyében,
a tematikus emlékek sorában,
honi evangélikus egyházunkban a

**2015-ös esztendő a
"Reformáció és oktatás"
éve.**

Pajor Irén Három szó

Hit, remény, szeretet, ez csak három szó. Ragtalan, egyszerű, három magyar szó. Lebegő léghen eltűnt fogalmak, eltűnt, elsüllyedt mindent adó szavak.

A pénz, a gazdagság, a törtetés, gyűlölet és átok megölte őket,
és adtak helyettük 'bódító mákonyt'.

Hittelen hitelt a gazdagságnak
remény helyett utat
a hamis csillogásnak
hittelen emberek bókászának szerte
gyógyíthatatlanul eszüket vesztve
az aranyborjú vérében fetrengve
keresik a gyűlölet erejét,
felszántva önnönük virágzó mezejét
behintve
mindent elpusztító gyilkos méreggel.

**A szeretetet szertelen gyűlölet tette hidegre,
üresfejű bábok farsangi serege zúzta szét
az éltető lángot, – talán örökre!
Érzéketlen, sötét századunknak,
ez a ménege!**

**Éledjtek fel ti csodálatos szavak,
Csak veletek maradnak meg
szép pillanataink e széthulló világnak.**

Hinni kell, hogy a vak újra lát,
Hinni kell, hogy a béna újra jár,
Hinni kell, hogy újra ragyog majd a Nap,
Hinni kell, hogy jót hoz majd a holnap,
Hinni kell, hogy lesz még lágy kenyér,
Hinni kell, hogy elmúlik a gond,
nem folyik több vér.
Hinni kell, hogy a sötétség feloszlik
hogy nem uralhatja többé a körülöttünk lévő
haldokló világot.

Ébredj fel remény, hogy újra reméljünk,
reménykedhessünk, hogy újra lesz hitünk,
reménykedhessünk, hogy újra örülhetünk,
hogy egy felhőtlen világ kapujához értünk,
hogy hitünk újra uralja reményünk,
és soha többé nem engedi el kezünk.
Gyűlölet, harag lángját a szeretet oltsa el,
minden rosszat elsöprő szent erejével,
megállíthatat fény viharával
semmisítse meg az útjában álló sötét erőket,
melegével olvassza fel a megfagyott szíveket,
tárja fel a feledett kedves emléket,
adjon értelmet minden új kezdetnek:
Sátáni erőknél vessen beton gátat,
hogy végre-végre újra élhessen bennünk a remény,
hogy él még számunkra is az elképzelt regény-
ben megírt három szó:
hit – szeretet – remény

1997. jan. 5

„Ha valaki elad honfitársának valami eladnivalót, vagy vásárol valamit honfitársától, ne csalja meg egyik ember a másikat.“

3 Móz 25,14

„Mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is.“

2 Kor 8,21

Ki a honfitársam?... S, aki nem az, azt becsaphatom? Jelen gazdasági lehetetlen helyzet éppen azért állt elő, mert egyik ember becsapta a másikat, egyik érdekcsoport kijátszotta a másikat, egyik nép kiszorította a másikat. Lehetne mutogatni olcsó árukat előállító ázsiaiakra, a pénzügyi világ hatalmasaira, a gazdaság működéséhez elengedhetetlen nyersanyagokat birtoklókra - a lényegen ez nem változtat semmit... Az ember már csak ilyen megromlott állapotában: csal. Csal a kereskedelemben, csal a választásokon, sőt a legintimebb kapcsolatában is csaló... Ha ugyanis a párkapcsolatban egyik vagy másik fél "nem kapja meg a magáét" - nem véletlenül ugye a házassági szerződések sem, hiszen nem a divat, a szükség hívta létre őket (mert érdekközpontúvá, ilyen "egydimenzióssá" vált a világ) -, ha a "szerződő felek" nem ügyelnek az ígért teljesítmény valóra váltására, akkor nagyon hamar felborul a kapcsolatuk... Ezt támoogatja a "modern", bulvársajtó-szuegerálta, társadalomromboló szexuáletika is... Mert Ezt megérdemeljük.

Csód. Kicsiben és nagyban. Pénztárcaiban, de lélekben is. S a lélek elsősorban nem azért van krízisben, mert üres a pénztárca, hanem azért, mert a tisztességnél, az emberszeretetnél, a hazánál, nemkülönben a családnál sokkal, de sokkal fontosabbak a napi -felesek, -fröccsök és -sörök, s a lélekben kiskorúak nyomorúságos "pótléka": a városképet csúfító, környezetet szennyező büdös bagó! Az is nyomorúság,

sőt egyenesen a civilizáció szégyene, hogy egyetemi szinten okítják a "gazdaság-etikát", holott a "Lopni nem szabad!" - egyetemes alapelvét a családból kellene magukkal hozniuk a jövő gazdaságát irányítóknak is... Akkor mi is a biztosítéka annak a "fenenagy" globális jólétnek?

Az ember Isten nélkül nemcsak önzővé és másokat kihasználóvá, de az élet normalitását totálisan felejtővé is válik. A keresztények erőssége nemcsak a Ki nyilatkoztatás Nagy Krisztusi Titka volt, hanem - s ez az, ami "megfogta", elgondolkodásra készítette nemcsak a második század végén, harmadik század elején megtért pogány filozófusokat és az egyszerű embereket is(!) -, az ebből fakadó keresztény (keresztény=krisztusi) normalitás! A Mester ugyanis nem tűri a kettős mércét, a hamiskodást! Tisztességes, azaz egyértelmű legyen az a kimondott "igen" meg a "nem" is, s az esküdözés nem javít semmit a helyzeten.

A Mester tanításán tájékozódó hívó ember jól tudja, hogy a földi nehézségeket csak akkor képes a testbe teremtett lélek legyőzni, ha az Isten szeretetfényének egy darabkája, a lelkiismeret gyertyájaként ott lobog a szívben. Enélkül tisztesség és nincs épülés, csak rombolás, enélkül nincs üdvös földi lét és üdvösség se, csak boldogtalanság és kárhozat...

Uram! Irgalmazz nekünk! Ámen

Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.

Lk 6,45b

A vitatkozás - olykor veszekedés - nemcsak az óvodás gyermekek kiváltsága... Lehet nagyokat veszekedni egy játékon a gyorsan elmúló gyermekkorban, de ebbéli készségünk megmarad felnőtt korunkban is: veszekedünk minden egybén máson is! S lám, minél öregebbek vagyunk, annál érzékenyebben érint minket az, ha úgy érezzük valamiben méltánytalanság ér(t) minket... Gyakran el-elhangzik a vita hevében: "Nem tudok más lenni!" -, ami jelzi, hogy az adott "ügy" igen komoly fájdalmat jelent számunkra... s ki az, aki még ne érezte volna a szenvedő lélek kínját?

Az bizonyos, hogy krízisben mindig kiderül az igazság, a kérdés azonban mindig az: mit kezdenek a felek ezzel az igazsággal? A tények nyilvánvalósága az egyikből bűnbánatot vált ki, a másikban pedig agresszivitást ébreszt. Gondoljunk csak a Bibliá első lapjain olvasható tragikus történetre! Az Úristen egyszerű kérdésére: "Hol van a te testvéred?" Káin agresszív válasza így hangzott: "Őrjöje vagyok én a testvéremnek?" Pontos fordításban: "Hát pásztora vagyok én a pásztor öcsémnek... vagy mi?" Pedig nem ember, hanem maga Isten kérdezett, s Káin nagyon is jól tudta, mi az oka az elhagyott kérdésnek... Az ember már csak ilyen: hárít.

Különleges hely a szív - valóságosan, s áttételesen is. Minden csepp vérünk átszalad rajta megannyiszor, s megfordul benne mindenfajta emberi érzés is. A hívó ember mindenkor kérdése, hogy melyik érzésnek ad/hagy otthont benne? Mert, ami lakozást vesz benne, az fogja irányítani az életünket! Van, akinek a szívét az alkohol, a drog vagy más káros szenvedély köti, s vannak persze olyanok is, akinek szívében az Isten békessége honol. Az egyikből lator lesz, a másik pedig szentté válik - a választás azonban mindig a szív birtokosánál van! A felelősség így nem kerülhető ki...

Isten akarata, hogy szívünk megtisztuljon, mert ez az első lépés, hogy felfedezzük Istentől kapott méltóságunkat! Amíg Istentől elhúzó felemás érzések láncolják szívünket, addig nem is értjük, mit jelent valójában az istenes élet és azt sem tudjuk elképzelni, miért lenne jó, ha a krisztusi tanítás elfogadása/követése válna életünk vezérlő elvévé?

A szó azonban teremtő hatalom, mely nemcsak a "pokolba húz le", de képes "mennyszágba is elröpíteni"... Ezért fontos, hogy megtanuljunk a tiszta, egyenes beszédet, az értéketemtő távlatos és közösségi gondolkodást, s felfedezzük, hogy Isten hányféle csodával akar megajándékozni minket nap, mint nap... Nem tudunk mások lenni, csak azok, amik vagyunk! Isten szeretete azonban megigazít minket a Szentlélek által, mely "munka" mindig a szívben kezdődik. Az evangélium ereje pedig olyan nagy, hogy a kőszívet is képes hússzívvé változtatni...

Uram! Tégy engem békességed követévé. Add, hogy igenem mindig igen legyen, s legyen erőm nemet mondani mindarra, ami elvonja figyelmemet Rólad! Adj tiszta érzéseket a szívembe, hogy helyesen tudjak dönteni életem minden dolgában, s ne a veszekedés, hanem a békesség embere legyek! Ámen